

Cei grațiați ar trebui să practice harul

Versete călăuzitoare: Mica 7.6-19

Mica 7.18,19: Cine este Dumnezeu asemenea Ție, care iartă nelegiuirea și trece cu vederea fărădelegile rămășiței moștenirii Sale? El nu-Și ține mânia pentru totdeauna, pentru că Îi place îndurarea. El va avea din nou milă de noi, va călca sub picioare nelegiuirile noastre; și vei arunca toate păcatele lor în adâncul mării.

Introducere

Un deținut, care este grațiat, este eliberat de sentința dată lui de societate, fără să plătească pedeapsa valabilă pentru infracțiunea comisă. Grațierea este acordată unui deținut pe baza unui număr de motive: comportare bună, nevoi stringente în familie sau presiune politică. Însă în orice caz, unde a fost acordată o grațiere juridică, aceasta nu are loc pentru că delicventul a fost găsit nevinovat – căci atunci n-ar fi grațiere. În cazul unei grațieri se anulează pedeapsa celui vinovat, dar el nu este achitat.

Mai mult decât grațiere

Când Dumnezeu ne iartă, atunci iertarea Lui este *mai mult* decât o grațiere. Nouă nu numai ni se anulează pedeapsa, ci noi suntem și *achitați*. Noi am fost îndreptățiți, în ochii lui Dumnezeu am devenit *corecți*. Epistola 2 Corinteni spune că noi în Hristos „devenim dreptate a lui Dumnezeu”. Să înțelegi că ești conform cerințelor lui Dumnezeu este desigur mai mult decât grațiere! Cum este posibil aceasta? Pentru că Fiul lui Dumnezeu fără cusur a suferit pe cruce în locul nostru pedeapsa cu moartea pentru păcatele noastre. Romani 3.25,26 explică, că deoarece Hristos a împlinit cerințele lui Dumnezeu referitoare la îndreptățirea păcatelor noastre, „El să fie drept și să-l îndreptățească pe cel care are credința în Isus”. Prin aceasta credincioșii primesc mult mai mult decât grațierea de consecințele greșelilor lor împotriva unui Dumnezeu sfânt. Iertarea în sine ar fi deja ceva mareț, însă în Hristos greșelile noastre au fost desăvârșit îndepărtate, și noi suntem denumiți *drepți* – așa ca și cum noi niciodată nu am fi păcătuit. Ce minunat! Ce mare este Dumnezeul nostru!

Profetul Mica scrie despre acest adevăr mareț în ultimul capitol al profeției sale. În două versete sub formă de poezie ebraică Mica înalță plin de bucurie pe Dumnezeul nostru, care ne dăruiește mai mult decât grațiere. În context, aceste dorințe de binecuvântare sunt adresate poporului evreu, pe baza făgăduinței pe care Dumnezeu le-a dat-o prin Avraam. În Mica 7.20 citim: „Vei împlini lui Iacov adevărul, și lui Avraam îndurarea, pe care le-ai jurat părinților noștri din zilele din vechime.” Această făgăduință dată iudeilor se va împlini în lucrarea terminată a lui Mesia, a Domnului Isus Hristos. Însă aceste binecuvântări marețe sunt și pentru toți care cred în Domnul Isus. Ca și creștini credincioși posedăm deja poziția nemeritată, având mai mult decât îndurarea (grațierea) de la Dumnezeu Însuși.

Fundalul istoric

Profetul Mica a trăit într-un timp în care cei mai mulți oameni din împărățiile lui Israel și Iuda nu urmau pe Domnul. Realmente a fost așa, că în timpul de acțiune al lui Mica Dumnezeu a permis ca imperiul din nord să cadă în mâinile asirienilor. Aceasta a avut loc aproximativ în jurul anului 722 înainte de Hristos. Împlinirea profețiilor lui Mica referitoare la sentința asupra Samariei, capitala imperiului din nord, pot fi văzute și astăzi: „De aceea, voi face Samaria ca o grămadă de pe câmp, ca niște plantații de vie; și-i voi rostogoli pietrele în vale și-i voi dezgoli temeliiile” (Mica 1.6). Vizitatorii Samariei antice văd împlinită această profeție înaintea ochilor lor. Vița de vie și pomi roditori cresc în mijlocul pietrelor căzute și a temeliiilor dezgolate ale cetății mândre de odinioară.

Imperiul de sud al lui Iuda a supraviețuit aproximativ o sută cincizeci de ani mai mult decât imperiul de nord al lui Israel. Slujba lui Mica a avut loc în timpul de domnie a trei împărați ai lui Iuda (Mica 1.1). Cu toate că Iotam și Ezechia au fost împărați buni, totuși lor nu le-a reușit să conducă poporul înapoi la Dumnezeu. Chiar dacă în timpul lui Ezechia a avut loc o trezire deosebită prin slujba lui Mica (Ieremia 26.18,19), nu a fost suficient ca poporul să se întoarcă la Dumnezeu. Efectele generale ale trezirii au fost numai de scurtă durată și poporul a continuat să umble pe cărările imoralității și idolatriei. Pe acest fundal Mica a predicat în continuare despre judecată. Iuda a căzut în cele din urmă sub imperiul babilonian aflat în creștere în anul 586 înainte de Hristos – aproximativ o sută de ani după predica lui Mica.

Comparație cu zilele noastre

Morala și condițiile spirituale sunt astăzi uimitor de asemănătoare. Cu toate că noi avem încă conducători de stat care cred în Biblie [se referă la președintele SUA; nota redacției], cu toate că avem încă în țară mulți bărbați temători de Dumnezeu și multe femei temătoare de Dumnezeu, națiunea noastră ca întreg se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Cu toate că jurăm credincioșie „națiunii unite sub Dumnezeu” și folosim încă valută cu inscripția „noi ne încredem în Dumnezeu” și încă cântăm „Dumnezeu să binecuvânteze America”, națiunea noastră continuă să se îndepărteze rapid de la etaloanele morale ale lui Dumnezeu. „Năzuința după fericire” este invocată ca posibilitate sau scuză pentru „ca fiecare să facă ce este drept în ochii lui”. Ca rezultat al acestui fapt continuă să crească numărul avorturilor. Mișcarea homosexuală este acceptată tot mai mult în populație. Practicile păgâne se înmulțesc. Brutalitatea și sexul nepermis inundă mediile noastre. Avem nevoie de o mare trezire spirituală în America – o trezire care începe la bază și se transmite în toată țara. Aceasta ar putea avea loc! Să ne rugăm pentru o mare trezire, pentru a amâna judecata lui Dumnezeu peste această țară și prin aceasta mulți oameni lipsiți de speranță să cunoască că Dumnezeu încă mai dăruiește *mai mult* decât grațierea.

Mica era un contemporan cu profetul cunoscut pretutindeni Isaia. În timp ce Isaia era un foarte bun cunoscător al chestiunilor internaționale și deseori a vorbit celor aflați în funcții înalte, Mica era mai degrabă un predicator și un profet din țară. Însă aceasta nu dăunează cu nimic profețiilor! Ca și Cuvânt al lui Dumnezeu ele au aceeași eficacitate ca și profețiile lui

Isaia. În timp ce o mare parte a cărții lui Mica se caracterizează prin acuzații și condamnări, sunt totuși și pasaje despre har și glorie. Dumnezeu este nu numai un Dumnezeu care trebuie să pedepsească păcatele poporului Său – El este și un Dumnezeu care poate răscumpăra cu îndurare pe poporul Său și îl poate restabili. Profeția cea mai mult cunoscută a lui Mica este aceea a mesajului despre binecuvântările viitoare. În Mica 5 este profețit Betleem ca loc de naștere al lui Mesia. Accentul acestei profeții nu este *locul* unde Mesia Se va naște, ci *ce va face* El pentru poporul Său, Israel. El Se va ridica și va conduce pe poporul Său și îi va elibera de toți vrăjmașii lor. Zilele cele mai mărețe pentru Israel urmează să vină.

Noi avem deja parte de îndurare

Textul nostru din Mica 7 este de asemenea preluat din profeția unei binecuvântări. S-a amintit deja, că binecuvântările, care sunt promise aici, își vor avea împlinirea definitivă în viitor. O parte din Israel, numită aici „rămășița moștenirii Sale”, va recunoaște că Dumnezeul, pe care ei L-au respins în Hristos, este un Dumnezeu milos și care simte împreună cu ei, care dăruiește *mai mult* decât grație. Și noi, care am cunoscut deja pe Hristos ca adevăratul Mesia, avem parte chiar acum de aceste binecuvântări, care sunt „mai-mult-decât-grație”. Învățăm din Mica 7 că păcatele noastre au fost biruite. În timpurile de demult, vrăjmașul era denumit ca fiind „la pământ”, dacă era biruit, și la fel au fost și păcatele noastre călcate în picioare de Stăpânul nostru biruitor. Domnul nu numai a trecut peste păcatele noastre, ci El a privit păcatele noastre ca fiind propriul Său vrăjmaș și l-a biruit. Și acestui vrăjmaș biruit nu-i este permis să se încolăcească în jurul porților cerului și să ne chinuie cu amintiri rele. Toate păcatele noastre „au fost aruncate în adâncurile mării”. Ele au fost desăvârșit înlăturate și *niciodată* nu vor fi aduse înapoi și folosite ca să ne simuleze vină. Și aceasta este adevăr pentru credinciosul de *acum* și pentru credinciosul care va veni după noi! Noi nu trebuie să așteptăm până vom fi în cer, ca Domnul să uite păcatele noastre. „Cât este de departe răsăritul de apus, atât a îndepărtat El nelegiuirile noastre de la noi” (Psalmul 103.12). În tribunalul lui Dumnezeu *deja nu se mai aduce aminte* de păcatele noastre. Judecătorul drept Însuși ne iubește și nu Își va schimba părerea cu privire la păcatele noastre. Ele au fost înlăturate pentru totdeauna, și „El se bucură în dragostea Lui neschimbătoare”. Noi vom lăuda pentru totdeauna pe Dumnezeu, care ne-a dăruit mai mult decât grațierea.

Și noi trebuie să iertăm, așa cum Domnul ne-a iertat

În timp ce mesajul lui Mica dă naștere pe de o parte la mulțumire nespuse de mare și adorare aduse lui Dumnezeu, noi ar trebui să ne gândim cum ar trebui să se manifeste mesajul acesta asupra relațiilor noastre cu alți oameni. În Coloseni 3.12-14 ni se spune: „Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătațe, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi; iar peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii.” *Noi trebuie să iertăm, așa cum Domnul ne-a iertat nouă!* Aparent o poruncă imposibilă! Însă exact aceasta este, ce Dumnezeu cere de la noi.

Având în vedere mărimea și dragostea iertării lui Dumnezeu, ar trebui să revizuiți cu grijă relațiile noastre. Este cineva, împotriva căruia am ceva? Este cineva, pe care port pică – poate de mult timp? Este *vreo* situație în viața mea, în care mă simt incapabil să iert și să mă împac? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi *trebuie* să iertăm – așa cum ne-a iertat Dumnezeu! Probabil acum ai putea spune: „Însă *eu* am fost lezat! *Eu* am fost tratat nedrept!” S-ar putea să fie așa, dar cât de des a fost Dumnezeu întristat și tratat nedrept prin păcatele *noastre* și prin eșecul *nostru*? Și dragostea Lui pentru noi este încă neschimbătoare, și iertarea greșelilor noastre dăruită de El este mult mai mult decât numai o simplă grațiere!

Noi toți suntem înclinați să atribuim responsabilitatea „celorlalți participanți”, ei trebuie să întreprindă ceva în direcția care ne ajută să avem un duh de scuză și împăcare. Însă trebuie să ne gândim, că Dumnezeu a luat singur inițiativa față de noi. Și după aceea greutatea ca și creștin credincios, că noi nu numai avem *inimi* și *buze*, care aduc lui Dumnezeu mulțumire și adorare pentru ceea ce El a făcut pentru noi. Și *viața* noastră trebuie să-L laude, prin aceea că ea reflectă fiecăruia (inclusiv aceluia cu care noi avem greutate) dragostea „mai-mult-decât-grațiere” neschimbătoare a Sa.

Titlul original: „More than a Pardon“

Sursa: www.growingchristians.org